
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ÉRETTEM IS

Efezus 6,10-20.

2018. DECEMBER 9.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Zsidókhöz írt levél 4,1-13.

Imádkozzunk: Nyisd meg fülünk és szívünk, mennyei Atyánk, hogy a meghallott és befogadott Ige áthassa életünket, hogy aztán mi is jót gondoljunk és szóljunk, hogy Nevedről igazán bizonytságot tegyünk és magunkat is, másokat is boldog élet felé irányítsunk. Mert az a boldog ember, aki igédéről, igazságodról, szent élettvényedről éjjel és nappal gondolkodik, arról van gondja, azt igyekszik betölteni. Bocsásd meg restségünket, hogy gyakran bezártuk szívünket és fülünket, hogy nem gondoltunk mindig jót, és még kevésbé szólunk, hogy nem érzünk úgy, mint akik tudják, hogy egész életüknek Teveled van dolga. Töröld el minden bűnünket, mennyei Atyánk, az engedetlenségnek, a keményszívúságunknak, a megkeseredésnek, a kétségeskedésnek, hitetlenségnek bűnét, hogy ma, amikor halljuk szavadat, egész életünkkel feleljünk rá, vagyis engedjünk szavadnak és engedelmeskedjünk Igédnek. E végre küldd el Szentlelkedet és áldd meg mostani adventi vasárnapunkat, közösségünket, Igédre figyelésünket, karácsony ünnepére való készülletünket Lelked erejében, kegyelmében, Igéd világosságában. Kérünk Jézus Krisztusért, a mi megtartó Urunkért, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmaságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába, és felsarúztvén lábaitokat a békesség evangéliumának készségével; mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát, a mellyel ama gonosznak minden tü-

zes nyilat megolthatjátok; az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde. Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért. És én érettem is, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát. (Efézeusi levél 6,10-20)

Szeretett gyülekezet, Kedves Testvérek!

Immár több vasárnapon olvastuk igyekeztünk és önmagunkra alkalmazni azt, amit Pál apostol allegorikusan egy harcos képében állított elénk. Ma az utolsó fegyverről lesz szó. Ezért szeretném néhány pontban röviden összefoglalni a korábban elmondottakat. Az első, amit láttunk, hogy Isten fegyverei, amelyekről most itt az apostol beszél, védekező fegyverek – egyet kivéve, amelyről éppen ma lesz szó. Az öv, a mellvért, a pajzs, a saru, a sisak, ezek mind védekező fegyverek. Ha csak ezekkel vonul ki egy katona a csatába, csak védekezni tud, támadást nem tud végrehajtani. Igen, a védekező fegyverek is nélkülözhetetlenek a harchoz, de támadni, győzelmet aratni, az ellenfelet legyőzni pusztán ezekkel nem lehet. Aztán azt is láttuk, hogy nem embernek való küzdelemről beszél itt az apostol, hiszen – mondja – nem vér és test ellen tusakodunk, hanem fejedelemségek ellen, hatalmasságok ellen, nagyurak ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Nem embernek való harcra hív bennünket Jézus Krisztus, ha elfogadjuk meghívását a szent életre. Továbbá, láttuk az okait is ennek a küzdelemnek. Az okok felsorolását most szeretném bővíteni. Ezért is olvastam fel az ígét tágasabb összefüggésben. A hasonlat bemutatása előtt az apostol erőt kíván a gyülekezetnek. Így mondja: legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében. Ezután felsorolja az Isten fegyvereit, és rögtön felel is a kimondatlan kérdésre is, hogy tudniillik milyen módon kell harcolni. Ime, a fegyverek megvannak! S mindjárt lehetne tovább allegorizálni Pál hasonlatát, s taglalni, hogy miképpen kell megcsinálni a lelki phalanxot, hogyan kell karbantartani a sarut, mi való a sisakra, milyen bokrétát kell tenni rá, és idézhetnénk ehhez sok szép lelki dolgot. Ám az apostol egyértelműen megmondja, hogy mi ennek a harcnak a módja. Az imádkozás. Így harcoljatok, mondja, vagyis: «minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.» Majd hozzát teszi: «Én érettem is, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát.» Mert, ha ez itt spirituális, kozmikus harc, akkor azt nekünk imádkozással és könyörgéssel kell megvívunk. Egyszóval, ennek a küzdelemnek a kezdete, a közepe és a vége is az imádkozás.

Ám ezt imádkozást vagy imaformát ritkán tudjuk gyakorolni. Isten megértő, de azért néha a szívünkre írja, amit most az apostol mond. Amikor gyermekeinkkel az esti imádkozást végeztük, mondtuk velük a jölsimert a esti fohászt:

«Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem..., vigyázz szüleimre, testvéreimre!» És aztán persze, a gyermekek kívánsága szerint jöttek a bővítések: nagypapa, nagymama, az óvodástársak, a kanári a kalitkában, a hal az akváriumban. Egyik este, bevallom, eluntam, a hosszadalmaskodást, csináltam egy retorikai fordulatot, és így zártam az imát: és mindenkiért, akit szeretünk, ámen! S mindjárt szokásba is szerettem volna hozni. Másnap este az egyik fiam, ahogy mondom ezt a fordulatot: és mindenkiért, akit szeretünk..., megkérdezte huncutul: és akiket nem szeretünk? Nos, valamit a gyermek kimondott, ahogy csak a gyermek tudja az igazságot mondani. Igen, Jézus azt mondja: imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket! (Máté ev. 5,44) Nos, ez a nehéz, ez a minden-irányúság, időben is, térben is, mindenkit felölölő módon! Még egyszer olvasom. Azt mondja az apostol: *minden* imádsággal és könyörgéssel, *minden* időben, és ugyanazon dologban vigyázzván *minden* állhatatossággal és könyörgéssel *minden* szentekért... Vagyis, ha harcról beszélünk, akkor ez itt egy totális háború. A hívő ember úgy bocsátkozik imádságos küzdelembe, úgy harcol az Isten fegyvereivel, hogy tudnia kell, a harca spirituális harc, melyet csak akkor vívhat meg győztesen, ha a kezdete, közepe, és vége is imádság. Totális háború ez, mert *minden* időben, *mindig* ugyanabban az ügyben, *minden* állhatatossággal, *mindenkiért* imádkoznia kell. Ehhez toldja hozzá az apostol alázatosan, hogy érte is imádkozzanak, mert ő is harcban áll és szüksége van bátorságra és erőre, hogy tudja szólni az evangéliumot úgy, ahogy mondanía kell. Azért kéri, hogy rajta is beteljesedjék az Ige, amit Jézus a tanítványoknak ígért, hogy: ne aggodalmaskodjatok, amikor majd fejedelmek, hatalmasságok, nagyurak, főnökök, embereket tábláról lepöckölgetők, milliókról egy tollvonással döntők elé állítanak benneteket, hogy mit mondjatok, mert megadja azt nektek a Szentlélek azon az órán (Mk 13,11). Nem aggodalmaskodunk hát, hanem kérünk! Aki imádkozik, máris elkezdte kiűzni a félelem démonait. De tudjuk, mély, belső okai is vannak ennek a küzdelemnek. Sokat beszélünk itt igazságról, igazságosságról, békeségről (vagyis Istennel való megbékélésünkről), a hitről, az üdvösség reményéről, és arról, hogyan tartoznak össze ezek, továbbá, hogy milyen csapdákat kell elkerülnünk, miközben buzgón igyekszünk ezekre. Az ellenfél ugyanis csellel harcol, csapdába csal bennünket, és pedíg úgy, hogy a saját szép és igaz vágyainkkal csal lépre minket. Mi azt hisszük, hogy a legnemesebb dolgokat visszük végbe, közben száználmas eszközei vagyunk világrontásnak, sorsrontásnak, emberrontásnak. Vegyük hát fel a fegyvereket és küzdjünk.

Most a kardról lesz szó. Mi már legfeljebb ünnepségen látunk kardot, amikor a díszszázad kivonul és a vezénylő százados kirántja a kardját, tiszteleg. Bár egyszer láttam egy esküvő után, amikor egy vívóbajnok házasodott, hogy kijövet a templomból a sporttársak magasra tartott kardjai alatt vonultak ki az oltártól. S persze filmekben lehet látni kardot eleget. S nemcsak a régi jelmezes történetekben, hanem A csillagok háborújában is, amely a jövőben játszódik, és lézer-karddal küzdenek az univerzum szamurájai. De sebj, a romantikus

lelkünket ez is felvillanyozza. S még így is többféle jelentést hordoz számunkra a kard. Most ezek közül csak néhányat említek.

A kard a háborúnak és a pusztításnak a jelképe. A Jelenések könyvében azt olvassuk, hogy amikor előjönnek az ítélet lovasai sorban, a sárga lovas az, akinek a nyomában éhség és *kard* támad. Éhség és fegyver. A kard tehát a háborúnak, a pusztításnak a gyűjtőszava. Továbbá, a hatalomé is. (Jelenések 6,8)

Pál apostol a Római levélben ad tanácsot, hogy miképpen viszonyuljunk a fennálló hatalomhoz. Ezt mondja: engedelmeskedjete a felsőbb hatalomnak, mert Isten szolgálja az a te javadra, ha pedig gonoszt cselekszel, félj, mert nem, ok nélkül viseli a *kardot*, mert Isten szolgálja az, bosszúálló a haragra annak, aki gonoszt cselekszik. Vagyis a kard az ítélő hatalomnak is a jelképe. Ismerjük a kifejezést: jus gladii, azaz pallosjog. Meg láttuk talán, mikor IV. Károlyt királlyá koronázták 1916-ban. Nemcsak a koronát kapott, amely kicsit nagy volt rá, és félrecsúszott a fején, és nemcsak jogart és országalalmát nyomtak a kezébe, hanem kardot is kellett emelnie, és a négy égtáj felé suhintania: jelezve, hogy nála a bírói hatalom is. S éppen ezért a kard az ítélet jelképe is. (Róma 13,1-7)

Azt olvassuk a Krónikák könyvében, hogy Dávid királyt elővette a hadakozó kedv, népszámlálást tartott, hogy megtudja, hogy hadra fogható férfi van az országban. Bár Isten a próféta révén megintette, hogy ne tartson népszámlálást, mert az csak az Úr joga, ám Dávid az intelem ellenére intézkedett. És jött az ítélet. Azt olvassuk: hogy hetvenezren meghaltak döghalál miatt, és az Úr anglyalt bocsátott Jeruzsálemre, hogy elpusztítsa azt, és amikor az angyal vágta volna a népet, meglátta az Úr és megkönyörült a nép veszedelmén. És ezt mondta a pusztító angyalnak: elég immár, szűnjél meg. Az Úr angyala pedig megállt a Jebuzeus Omán szérűjénél. S ekkor Dávid feltekintett és látta az Úr angyalát állni a föld és ég között, kivont *kardja* a kezében, amelyet Jeruzsálem ellen emelt fel. Földre borult Dávid és a vének és zsákba öltöztek, orcájukra estek és böjtölni kezdtek. (1Krón 21) Itt nem harcról van szó, hanem pusztulásról. Az Úr angyala a bosszúállás kardját kivonva áll ég és föld között. Ez egy hyper-reális kép, ebből érti meg Dávid a bűne mélységét és kezd bűnbánatot tartani. Nagy pillanat ez, mert általában és többnyire a nép lakol a vezetők bűneiért, általában a közember fizeti meg a királyok vétkét, de, lám, most a vezérek tartatnak böjtöt, öltöznek zsákba, bánják bűneiket! Igen, mert látták, az ítélet angyalát kivont karddal állni a szent város fölött.

A kard szélsőséges esetben jelenti a jogtalan fegyverhasználatot is. A próféták sokszor ítélnék a saját királyuk fölött, sőt Isten népe fölött is, sőt más hatalmak fölött is, akik jogtalan háborút indítottak. És a mi Urunk Jézusunk is ezt mondja Péternek a Gecsemáné-kertjében: tedd helyére szablyádat, mert akik fegyvert fognak, fegyverrel kell elveszniük! (Lk 26,52) Péter, úgymond, meg akarta oltalmazni az Urat (s valóban, van jogos fegyverhasználat, mert van jogos önvédelem). De Jézus folytatja: avagy nem kell-e kiinnom a pohárt, amit az Atya adott nekem?! (Jn 18, 11) Vagyis Jézus ebben a minősített pillanatban lemondott az ellenállás jogáról, hiszen keresztre megy, önként teszi le az életét.

Kard. Leginkább, ahogy a Bibliát lapozzuk, és ahogy hozzá gondoljuk a történelmet meg a magunk történetét, előttem többnyire két kép áll, az emberi történelemnek a kezdete és a vége. Az emberi történelem kezdetén és a végén is ott a kard. Azt olvassuk a Paradicsom kertből való kiűzésekor: és kiűzte az embert Isten és oda helyeztette az Édenkertjének keleti oldala felől a kerubokat, és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját. (1Móz 3,24) Ebben az egyetlen leírásban benne van minden nyomorúságunk, merthogy kard zárja el előlünk az utat az élet fájához. Nem lehet visszamenni, holott minden vágyunk, gondolatunk, az ősmotívumaink, a lélek legmélyebb sóvárgása mind az őseredetre, a kezdetre irányul; az Éden, a Kert, a Paradicsom, a béke, a zavartalan élet - ez minden vágyunk ősoka. De ott áll az angyal, lángoló pallossal, és őrzi az élet fájához vezető utat.

De kardhoz tartozik az üdvösség ígérete is. A próféták (Mikeás, Hóseás meg Ézsaiás) mondják a Messiás eljövételéről és az majdani békekorszakról, hogy akkor majd ki-ki a kapu előtt ül, a lócán, az utcán játszanak a gyerekek, az aszszonyok pletyiznek egymással, hajtják haza a teheneket, a kertben bőséggel terem a gyümölcs, rá se kell nézni, csak le kell szedni. Szinte giccs! De ehhez csatolja hozzá Ézsaiás próféta a következőket: mindezt az Úr cselekszi, és ő hozza el, ő tesz ítéletet pogányok között és bíraskodik sok nép felett, – és csinálnak fegyvereikből kapákat és dárdáikból metszőkéseket és nép népre kardot nem emel és hadakozást többé nem tanul. (Ézs 2,4) Ezt megerősíti Hóseás próféta is, aki így mondja: *azon a napon szövetséget szerzek nekik a mezei vadakkal, az égi madarakkal, a föld férgével és az ívet, a kardot és a háborút eltörlöm e földről és bátorságos lakozást adok nekik.* (Hós 2,17) Ez tehát az üdvígéret a messiási országról, arról a valóságról, ahova most nem mehetünk vissza, mert kard zárja el az élet útját. Most háború zárja el az élet útját, – hatalom, önkény, önbíráskodás zárja el az élet útját, és még mindaz is, amit a kard szimbolizál. A messiási jövendölés pedig az, és ennek örvendezünk ádventben, hogy Isten elküldi nekünk Fiát szabadítóul, aki megtanít bennünket úgy élni, hogy meg ne utáljuk a békét, bele ne unjunk a békességbe, és többé nem tanulunk hadakozást. A békekorban nem tudjuk, hogy miképpen kell harcolni. Talán, ki tudja, azért nem indít senki háborút, mert nem tudja, hogyan kell harcolni. És kard sem lesz, mert abból kapákat kovácsoltak.

De akkor miért beszél az apostol harcról? Lelki harcról. Miért mondja, hogy öltöztetek be Istennek minden fegyverébe, – mellvért, sisak, saru, öv, pajzs, kard? Ennyire eltérne Pál apostol Jézus békességétől? Hát még egyszer mondom, értse jól mindenki: Pál spirituális küzdelemről beszél, a Lélek kardjáról, az Isten ígéről (Isten beszédéről). Ez a kard tehát az Istennek a beszéde, ez a prófétai szó. Pál a prófétától veszi át ezt a képet is, és pedig azt, amikor azt mondja önmagáról Ézsaiás próféta: hasonlóvá tette Isten a számát az éles kardhoz, keze árnyékába rejtett el engem is, fényes nyíllá tett engem is, tegzébe zárt engem. (Ézs 49,2) Vagyis az üzenete olyan, mint a kétélű éles kard.

Ezt ismételi meg a Zsidókhoz írt levél, amikor a csüggedezőknek és a kesergőknek fölidézi a pusztai vándorlás képét, azt a pillanatot, amikor az ígéret földjéről visszatérő a kémek jelentették, hogy tejjel, mézzel folyó föld a Kánaán. Igen, amit Isten megígért az atyáknak, s amit annak idején Ábrahám a Mamré tölgyesében megvásárolt a jövőendő nemzedékek számára, s amit elődeik évszázadok óta hordoztak a szívükben, az valóban tejjel, mézzel folyó Kánaán. Emlékszem arra a gyerek-istentiszteletre, amikor a hitoktató felrajzolta nekünk a táblára, mekkora szőlőfürtöt hoztak a kémek mutatóba, egy nagy rúdról a földig ért; ilyen nincs is – mondtam magamban hét éves gyerekként. De van! Csakhogy azt is jelentették a kémek, hogy nagy és erős népek lakják a földet, küzdeni kell érte, nem fog az ölünkbe esni. És akkor megrémültek, és zokogva nekitámadtak Mózesnek, hogy miért hozta ki őket Egyiptomból, inkább haltak volna meg, de harcolni nem tudnak! Ekkor Isten megharagudott, de Mózes közbenjárására megenghítette ítéletét, s azt mondja, az lesz, amiért most jajgatnak, amit akarnak is: nem mennek be (4Móz 12,30); nem mennek be a gyávák! Eztán negyven évig bolyongott Isten népe a pusztában, míg ki nem halt a rest és gyáva nemzedék, az új nemzedék pedig elfoglalta az örökséget. Így toldja ezt a Zsidókhoz írt levél, hogy: ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint egykor az elkeseredéskor a pusztában. Mert most nekünk szól az Úr. És az Isten ígéje olyan, mint a kétélű éles kard, elhat a szíveknek és a velőknek a megosztásáig, és Isten előtt semmi leplezetlen nincsen (Zsid 4,7.12-13). Igen, kétélű kard ez, vagyis – a kard képéhez igazodva – egyszerre tud csapást elhárítani és ellencsapást adni. A próféta szava egyszerre leplezi le, ami ítéletre való - és leplezi le (tárja fel) az igazságot, például, hogy Isten előtt nyilván van minden, de nála van a gyógyulás is. Úgy képezem ezt, hogy az Igének egy kardcsapása által ketté hasad a lepel, szétnyílik a kulissza, mi ott állunk mögötte tényleges valónkban, - de aki leplezett (a görög szóhoz igazodva: kipólyált), az gyógyulásért tette ez - és ez a kettő egyugyanazon ígének a munkája.

Egyrészt tehát látjuk, hogy tele az életünk mindenféle arnyjátékkal, szerepjátékkal, meg identitás-játszmákkal, és ha ezek a szerepek mind ledőlnek, és az álarcok lehullanak, nyilvánvaló lesz (amit mindig is tudtunk), hogy ezek egyike sem mi vagyunk. Freud, a nagy pszichológus azt mondta, hogy ahhoz, hogy valakit teljesen ki tudjanak analizálni, hogy föltárjon magából mindent, ahhoz hét esztendő kell. Hét esztendő kell az első őszinte szóhoz, mert az ember nemcsak a másik elől rejtegeti el magát, hanem önmaga elől is elbújik, leplezi magát. Isten ígéje a kétélű éles kard, mely csapással felhasít álarcot, leplező szerepet, hamis identitást, és konfabulált élettörténetet. Előtte minden mezítelen és leplezetlen. Ugyanakkor, másrészt, ugyanez az ige gyógyít és állít helyre. Ezt mondja Jób könyve Istennek erről a különös munkájáról: Ő az, „aki megszabadítja a fegyvertől, az ő szájuktól, és az erősnek kezéből a szegényt; hogy legyen reménysége a szegénynek, és a hamisság befogja az ő

száját. Ímé, boldog ember az, a kit Isten megdorgál; azért a Mindenhatonak büntetését meg ne utáld! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.» (Jób 5,15-18) Továbbá az, hogy Isten elől nincsen semmi elrejtve, azt is jelenti, amire Spurgeon, a nagy prédikátor egy megjegyzésében utal. (Sajnálom, hogy nem bontja ki, mert most valami nagyon szépet tudtam volna plagizálni, hiszen Spurgeon csodálatos prédikációkat mondott. Így velem kell beérjétek, testvérek.) Egyszóval, jegyzi meg Spurgeon: azért mondja Pál, hogy vegyétek föl a Lélek kardját, az Isten beszédét, mert úgy kell harcba menni és a hit harcát megharcolni, hogy van haditerünk. Akinek nincsen haditerve, aki úgy megy a csatába, hogy majd lesz, ahogy lesz, az el fogja veszíteni a küzdelmet. Istennek van terve, van üdvterve, van prófétáknak adott ígérete, van evangéliumi beteljesítése, van végső nagy ígérete az eljövendő Isten országára, és ezt Isten az életünkben, a történetünkben, a sorsunkban bontakoztatja ki. És az Ige által bontakoztatja ki.

És legvégül legnehezebbet kell mondani. Vegyétek fel a Lélek kardját, mondja az apostol. Tehát nem azt mondja, hogy *vegyétek el a Lélektől* a kardot. (No, add már ide!) Hanem ellenkezőleg: a Lélek kardja a te kardod, az igazi kard, amivel igaz küzdelmet lehet folytatni, s amely által egyszerre lelepleződik mindenki és mi magunk is, és ugyanakkor föltárul Isten üdvözítő ígérete - ez a Lélek kardjának ereje és munkája, ezt cselekszi az Isten beszéde. Mintha azt mondaná Pál: az Isten beszéde legyen a te beszéded. A Lélek kardja legyen a te kardod. Fordítsuk meg a hetyke Ady Endrét, aki az mondja «az én ügyem a te ügyed» - dehogyan, éppen fordítva, mondja az apostol: az Isten ügye az én ügyem! Isten a kezébe adja a Lélek kardját, hogy az Isten beszédét mondd. Amivel kezdtem, azzal is fejezem be, kedves testvérek. Olvasom még egyszer, így folytatja a felfegyverkezésre szóló felhívását az apostol: minden imádsággal és könyörgéssel, imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanazon dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, és értem is, hogy adassék nekem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal szólva ismertessem meg az evangélium titkát. Dehát kifogy belőlünk a szó! És harc közben megzavarodunk. Mondjad csak! Ki vele, mi az evangélium titka? - firtatják lenéző tekintettel. Sokszor egy gúnymosollyal összetörnek bennünket, ha e nagy titokról van szó. És amúgy is! Történet szerint ketten találkoznak, és az egyik kezdi mesélni: - Képzeld, mi történt, ma reggel! Na, mi történt? - Kisütött a nap, pityeregtek a madarak, elindultam a villamosmegálló felé, tudod, úgy 10 percként jön a villamos... Mire a másik belevág türelmetlenül: Szóval, mi történt, mondd már! De az illető csak nyújtja a szót, taglalja a körülményeket, míg a másik dühödten ott nem hagyja. De miért is van ez? Talán, mert nincs szavunk a titokra. De hát, hogy lehetne szavunk a titkokra? Ugyan, ki tudja az Isten titkait elmondani? S mégis, egy szavunk van, és minden harc ezzel kezdődik, és minden harc azzal végződik. Ez az imádság szava. Tegnap valaki azt mondta a presbiteri napon, a közös imádkozás előtt, hogy: Isten nem gyengeelméjű, tudja, hogy mit akarsz

kérni, kérd bátran. Hogy imádságod nincsen gyönyörűen megszerkesztve, és nem fog bekerülni a szép imádságok aranykönyvébe!? Nem baj, imádkozzál! Minden időben, mindenkor, teljes állhatatossággal minden emberekért – és értem is és önmagadért is. Minden lelki harc imádsággal kezdődik és imádsággal végződik, hogy kézbe vehessük az Ige kardját, mely mindent leleplez, és ugyanakkor megmutatja minden gyógyulásának reménységét is. Minden emberekért imádkozzatok, testvérek, és kérlek, én értem is, aki itt áll most előttetek, hogy leleplezze a leplezetlent (téged) és leleplezze a leleplezöt (Istent), aki gyógyít és üdvterve szerint szent országába vezet. És ha énrtem tudtok imádkozni, akkor önmagatokért is tudtok, bizonyal. Ámen

Sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezetünkkel közösen imádkozzuk: Felséges Urunk, hálát adunk, hogy hitben a reménység és bizonyosság felé vezetsz bennünket. Áldunk Istenünk, hogy a Te ígéreteidben jó reménységünk lehet, hiszen szüntelenül beteljesítéd életünkben. Igéd, mint ösvényünk világossága, biztos cél felé irányítja tekintetünket és hisszük, hogy Lelked által mindenkor erőt adsz a megfáradtagnak. Bocsásd meg Istenünk, hogy a bűneink miatt sokszor reményvesztetten várjuk a holnapot, hogy csupán erőtlenségeinket, hiányainkat látjuk és nem körvonalazódik életünkben naponként a számunkra elkészített jövő, noha mi is valljuk az apostollal, reménységben tartatunk meg. ezért is kérjük most, mennyei jó Atyánk a Krisztusban nekünk ajándékozott reménységünkben tarts meg minket. Cselekedd meg gondviselő szeretetedet és tarts meg minket kegyelmed által, hogy a megingathatatlan bizalom ma is betöltse életünket. Kérünk Urunk, Te adj reményteljes jövőt a családoknak, áldásaiddal szenteld meg a fiatalok és idősek, a tanulásban és munkában fáradozók életét. Légy támasza az özvegyeknek és egyedül maradtagnak, az árváknak, elhagyottagnak, testet és lelket gyógyító szereteteddel légy áldott orvosa a betegeknek, a feltámadás és öröklét reménységével vigasztald a gyászban és szomorúságban élőket. Reménységgel tekintünk Reád, Urunk Istenünk, és testvérgyülekezetünkkel ádventi várakozásunkat áthatja Igéd bátorítása. Hogy közösségben és személy szerint érvényes reánk ígéreted, velünk az Isten! Ezzel a reménységgel szívünkben kérünk Krisztus érdeméért hallgass meg bennünket. Ámen